

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταί δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 11^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 31 Ἰουλίου 1904

Ἔτος 26^{ον}—Ἀριθ. 33

Η ΕΞΑΔΕΛΦΗ ΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια.)

Ἦτο τὸσον ἀπροσδόκητος ἡ φράσις ἐκείνη τῆς Φρόσως, ὥστε ἡ μητέρα δὲν ἀπήντησεν ἀμέσως. Ἐσκέφθη ὀλίγον, καὶ ἔπειτα εἶπε :

— Ἀληθινά, τὸ ἤθελες μὲ τὴν καρδιά σου, νὰ ἐμέναμε πάντα μαζί ;

— Μά. . . δὲν εἶμαι βεβαία. Κ' ἐγὼ δὲν ξεύρω τί θέλω !

Ἡ μητέρα πάλιν ἐμεϊδίασε μὲ πολλὴν καλωσύνην. Πόσον καλὰ ἐζωγράφι-

ζε τὸν ἄστατον χαρακτῆρα τῆς Φρόσως ἡ ἀπάντησίς της ! Καὶ αὐτὴ δὲν ἐγνώριζε τί ἤθελε ἔλεγε καὶ ἔκαμε ὅ,τι της ἤρχετο εἰς τὸν νοῦν, χωρὶς νὰ το ζυγαίη, μὲ τὴν ζυγαριὰ τῆς κρίσεως.

Ἡ μαμμὰ ἔκαμε νεῦμα τοῦ Μαρτίου ν' ἀπομυκρυνθῆ, καὶ ὅταν ἔμεινε μόνη μὲ τὴν ἐξαδέλφη μας, ἡ συνομιλία των ἐξηκολούθησε μὲ περισσοτέραν οἰκειότητά. Ἡ Φρόσω ἦτο ἀκέμη ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν ἀνησιῶν, πύ τῆς εἶχε βάλῃ «τὸ μυαλὸ ἢ περίφημη «θεία Βαρβάρ», — ἡ ὁποία ἐράνη πῶς ἤξευρε τὸσον καλὰ τὸν κόσμον, ἄφοῦ δὲν ἐτόλμησε νὰ συνοδεύσῃ τὴν ἀνεψιάν της εἰς τὸ σπίτι τῶν ἀντιδίκων», ἀλλὰ ἔμεινε εἰς τὸν Πειραιᾶ. Δὲν ἤρρησεν ὅμως ἡ μητέρα μας νὰ διαλύσῃ ὅλους τοὺς φόβους τῆς Φρόσως, ὅτι τὰ, α ἐμεῖς τὴν ἐθεωρούσαμεν ἐχθρὰν μας, διότι ἤρχετο νὰ παραλάβῃ τὴν πριουσίαν της. Τῆς ἔδωσε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι πολὺ μεγαλῆτερα καὶ πολυτιμότερα ἀγαθὰ, καὶ ἀπὸ τὸν πύργον καὶ ἀπὸ τὸ μεγάλο περιβόλι, καὶ ἀπὸ τὰ δάση καὶ ἀπὸ τὰ χωράφια, καὶ ἀπὸ τὰ σπίτια τῶν Ἀθηναίων καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ χρήματά της, ἦσαν ἡ φιλικὴ καὶ ἡ ἀγάπη τῶν νέων της συγγενῶν, ὅτι αἱ ἀπολαύσεις τῆς καρδίας καὶ τῆς ψυχῆς ἀποτελοῦν τὴν ἀληθινὴν εὐτυχίαν, — ἀλλὰ δὲν ἀγοράζονται

μὲ χρήματα. Ἡ Φρόσω, ὅσον τὴν ἤκουε, τὸσον συνεκινεῖτο, τὸσον ἠσθάνετο ν' αὐξάνῃ σιγὰ-σιγὰ μέσα στὴν καρδιά της ἡ συμπάθειν πρὸς τὰ ἐξαδέλφια της, ὁ σεβασμὸς καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη πρὸς τὴν μητέρα μας.

— ὦ ! τί καλὴ που εἶσθε ! τῆς εἶπε. Τώρα πραγματικῶς ἐννοῶ γιὰ τί ἤθελα νὰ μείνω μαζί σας. . .

— Δυστυχῶς δὲν μου φαίνεται εὐκολον αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Ἡ θεία σου Βαρβάρ εἶνε κηδεμὼν σου' καὶ ἀμφιβάλλω, μὲ τὴν ἰδέαν που ἔχει γιὰ μᾶς, ἂν θὰ σε ἀφίση. . . Ὅπως δὴ ποτε, ἐ-

μεῖς ἔχομεν ἀκόμη προθεσίαν ἐνὸς μηνὸς νὰ μείνωμεν ἐδῶ. . . Εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα μένεις, ἂν θέλῃς, μαζί μας, — θὰ περάσῃς ὠραίᾳ, καὶ ἡ ἐξοχὴ θὰ σε ὠρελήσῃ, — καὶ ἔπειτα, ποῖος ξεύρει τί εἴμπορεῖ νὰ συμβῇ ἕως τότε. . .

Τὴν ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ κατέβησαν εἰς τὸ προαύλιον τοῦ πύργου. Ὁ ἥλιος εἶχε δύση πλέον, ἀλλὰ ἡ σελήνη εἶχε ἀνατείλῃ πρὸ πολλῆς ὥρας, καὶ μὲ τὸ γλυκὺ φῶς της παρέτεινε τὸ δειλινόν.

Κάτω εἴμεθα συναγμένῃ ὅλα τὰ παιδιά. Ὁ Βρασίδης ἐπαίξε τὸν κυνηγιτὸ

μὲ τὴν Διλίκα, ὁ Πέτρος καὶ ἡ Ἀγνή ἐλάθησαν εἰς ἓνα πάγκον κ' ἐμίλουσαν σὰν μεγάλοι συζητητοὶ μὲ χαριτωμένην σοβαρότητα, ὁ Μάριος παρέκει ἐξεφύλλιζεν ἓνα βιβλίον, κ' ἐγώ. . . ἐσυλλογιζόμενον τὴν ἐξαδέλφην μου.

Τὴν εἶδα νὰ προβλῆ καὶ μὲ τὴν μαμμὰ, καὶ τὸσον εὐμορφα τὸ φεγγάρι ἐφώτισε τὸ πρόσωπόν της, τὴν γλύκα ἔλαμπε εἰς τὰ ὠρατὰ της μαῦρα μάτια, ὥστε ἐσηκώθη ἀμέσως καὶ ἐπλησίασα.

Ἡ Φρόσω, χωρὶς πολλὸς διατυπώσεις, μὲ ἀγκάλιασε καὶ μ' ἐφίλησε. Ἐγὼ τῆς ἀπέδωσα τὸ φίλημα. Τὴν συγκίνησις μὲ εἶχε κυριεύσῃ ἀπὸ αὐτὸ τὸ δείγμα τῆς ἀγάπης, ὥστε δὲν ἤξευρα τί νὰ πῶ. Σὰν νὰ εἶχα γλωσσόδετην. . .

— Νὰ καὶ ἡ Ἀγνή ! εἶπα ἐπὶ τελους.

Εἶχε σηκωθῆ, ὄρθο καὶ μὲς ἐκύτταξε, τὸ κολὸ μας τὸ κορίτσι, μὲ τὸν ἀριστέστερον λιχανόν του στηριγμένον εἰς τὸ σκαμνί του, σοβαρῶ, σὰν νὰ ἐδίσταζε νὰ πλησιάσῃ.

— Ἐλα λοιπὸν καὶ σύ,

«Ψέματα λές ! ἐσύ. . . ἐσύ εἶσαι.» (Σελ. 258, στήλ. γ'.)

‘Αγνή! τῆς ἐφώναξα διὰ τὴν ἐνθαρ-
ρύνω.

‘Ἡλλάξε χίλια χρώματα τὸ προσω-
πάκι της.

— Μπορῶ νάρθῶ; εἶπε.

— Ἐννοεῖται! τῆς ἐφώναξεν ἡ
Φρόσω. ‘Αχ! ‘Αγνή μου, πόσο λυποῦ-
μαι ποῦ πρερφέρθη, ἔτσι... Δὲν
το ἤθελα κ' ἐγώ... Δὲν εἶται κκιω-
μένη μαζί μου, αἱ;

‘Ἡ ‘Αγνή δὲν τὴν ἄφισε νὰ εἰπῇ
περισσότερα. Τῆς ἐσφάλησε τὸ στόμα
μὲ τὰ φίλιά της. ‘Ἐμειναν ἀρετὴν
ὄραν ἀγκαλιασμένες καί, ὅταν ἐχωρί-
στησαν, εἰς τὰ μάτια τῆς ἐξαδέλφης
μου ἐλαμπαν δύο δαράντια — δύο δά-
κρυα χαρᾶς...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Ο ΑΦΟΒΟΣ

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, εἰς τὸ τραπέζι ἐ-
περάσμεν πολὺ εὐχάριστα. Τὰ γέλια
που ἐκάμαμεν, ὅταν ἡ Φρόσω μᾶς διη-
γήθη διάφορα ἀστεῖα ἐπεισόδια τοῦ τα-
ξειδίου της ἀπὸ τὴν Βλαχίαν, — δὲν
περιγράφονται. Καὶ μετὰ τὴν δεξί-
ότητα αἱ διηγήσεις τὴν συντροφιά μας ἡ μητέρα!
Σὰν νὰ τὴν εἶχαμεν πάντα στὸ σπῆ-
μας τὴν ἐξαδέλφη μας, καὶ ὅχι σὰν νὰ
τὴν ἐβλέπαμεν πρώτην φοράν. Μόνον αἱ
ὕπηρετριαι, τὴν ὄραν τοῦ φαγητοῦ της,
ἔρριχναν κάτι περίεργα καὶ φοβισμένα
βλέμματα ἀλλὰ ἐν αὐστηρὸν βλέμμα
τῆς μητέρας ἤρκει διὰ νὰ τὰς ἀνα-
καλέσῃ εἰς τὴν τάξιν.

Μετὰ τὸ φαγητὸν, ἐβήκαμεν πάλιν
εἰς τὸν κήπον, ὅπου ἔκαμα ἓνα μικρὸν
γῦρον μετὰ τὴν ἐξαδέλφη μου. ‘Ἐπειτα
τὴν ὠδήγησα εἰς τὸ δωμάτιόν της.

‘Ἐγὼ ἐπήγγισα ἐμπρὸς κ' ἐκρατοῦσα
τὴν λάμπα. Καθὼς ἐπερνούσαμεν ἀπὸ
τὸν διάδρομον, εἶδα ἀνοικτὴν τὴν θύραν
τῆς πινακοθήκης, κ' ἐστάθηκα νὰ τὴν
τραβήξω νὰ κλείσω. ‘Ἡ λάμπα ἐφώτισε
μῖαν πλευρὰν τοῦ δωματίου κ' ἐφάνησαν
τὰ ἔργα τῆς ζωγραφικῆς, τὰ ὅποια ἦσαν
κρεμασμένα εἰς τὸν τοῖχον.

— ‘Ω! τί ὠραῖες εἰκόνες! ἐφώναξεν
ἡ Φρόσω. Στάσου λίγο, καί μιν Δέ-
σποινα, νὰ τὰς δῶ.

— Μὲ τὸ φῶς τῆς λάμπας δὲν θὰ
δῆς τίποτε σχεδόν... Ὅπωςδήποτε,
ρῖξε μὴ ματιά, καὶ αὔριον τὸ πρωὶ
ἐρχόμαστε μαζί, καὶ σου ἐξηγῶ τί εἶνε
καθ' ἓνα...

‘Ἐστάθηκα εἰς τὸ μέσον τοῦ δωμα-
τίου, καὶ ὕψωσα ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι
μου τὴν λάμπαν. Τὰ δύο παράθυρα
τοῦ δωματίου ἦσαν κλειστά, καὶ τὸ ἀ-
σθενὲς φῶς τῆς λάμπας μου ἔκαμνε νὰ
φαίνωνται σὰν σκεπασμένα μετὰ ἀμίγλην
τὰ ζωγραφισμένα πρόσωπα καὶ τὰ ὠραῖα
τοπία μῆσα εἰς τὰ χρυσὰ πολυτελῆ
πλαίσια των.

‘Ἡ Φρόσω ἐστάθη δίπλα μου κ' ἐ-

κτύταξεν ὀλόγυρα ἔξαφνα μου εἶπε μετὰ
σιγανὴν φωνήν, ἡ ὁποία ἔτρεμε λιγάκι:
— Ὁ πατέρας μου... Τὸ ἤξευρα
πῶς τὸν εἶχατε ἐδῶ...

‘Ἐστάθη, ἐσήκωσε ὑψηλὰ τὰ μάτια
καὶ ἐκτύταξε τὴν προσωπογραφίαν τοῦ
θεοῦ Ἄνδρᾶ μετὰ εὐλαβὴ προσοχὴν ἔκα-
μιν ἓνα κίνημα, σὰν νὰ ἤθελε νὰ σταυ-
ρῶσιν τὰ χέρια της, ἀλλὰ πάλιν τὰ ἄρι-
σε κρεμασμένα ἐβόηθη μὴπως τὴν πε-
ριγέλασω ἐγώ — μου εἶπεν ἀργότερα...

‘Ἐμεινα ἀκίνητη, διὰ νὰ μὴ διακο-
ψῶ τὴν προσήλωσίν της. Ἀκίνητο σὰν
μάρμαρο ἔμεινε καὶ τῆς ἐξαδέλφης μου
τὸ πρόσωπον. Τί νὰ ἐσκέπτετο ἀρὰ γὰρ
ἐμπρὸς στήν εἰκόνα τοῦ πατέρα της;
Δὲν ἐβλεπα τὰ μάτια της, εἰδεμῆ
ἴσως θὰ κατώρθονα νὰ παρακολουθῶσιν
τὰς σκέψεις της.

Τέλος, ἐγύρισε νὰ μου ὁμιλήσῃ. Τί
ἀλλόκοτα ὅμως μοῦ ἐφάνησαν τὰ λέγια
της:

— Πολὺ ψηλά τὸν ἔχετε κρεμασμέ-
νο, εἶπε. Δὲν φθάνει τὸ χέρι, οὔτε με-
τὴν καρέκλα...

‘Ἐσκέφθην ὅτι εἶχε μᾶλλον πόθον
στὴν καρδίᾳ της νὰ φιλήσῃ τὴν εἰκόνα
τοῦ πατέρα της. Δι' αὐτὸ ἔσπευσα ν'
ἀπαντήσω.

— Νὰ το ποῦμε τῆς μαμμᾶς αὔριο,
νὰ βάλῃ νὰ κατεβάσῃ τὴν εἰκόνα.

— Ὅχι! ὄχι! μοῦ ἐφώναξε μετὰ ζω-
ηρότητα. Νὰ μείνῃ ἐκεῖ που εἶνε, σὲ
παρακαλῶ

Καὶ ὄρμησε νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν πι-
νακοθήκην. Τὴν ἠκολούθησα, ἐκλείσας
καλὰ τὴν θύραν, καί, ὅταν ἐφθάσαμεν
εἰς τὰ δωμάτιά μας, τῆς ἔδωσα τὴν
λάμπαν καὶ τὴν ἐκαλητύκισα...

Τὸ πρωὶ, ὅταν ἐξύπνησα καὶ κατέ-
βηκα εἰς τὸν κήπον, ἤκουσα φωνὴς πρὸς
τὸ σπιτάκι τῶν σκύλων. Ἐλησμόνησα
νὰ σὰς εἰπῶ ὅτι εἶχαμιν εἰς τὸ κτήμα
τέσσαρας σκύλους ἐκλεκτούς, ἀπὸ τοὺς
ὁποίους ἓνας ὁ Ἄφροβος, δανικῆς γενε-
ᾶς, ἦτο μᾶλλον καὶ ὠραιότατος. Αὐ-
τὸς ἦτο ὅπως ἀνέφερα καὶ προηγουμέ-
νως ὁ ἀγαπημένος τῶν δύο διδύμων ὁ, κ' ἔ-
καὶ νὰ του ἔκαμναν σὰ παιχιδία των,
αὐτὸς ἐδείκνυε θαυμαστὴν ἀνεκτικότη-
τα ἀπὸ τὸν ἔκαμναν καὶ ἄλογο καὶ
τὸν ἐκαβαλλίκευαν!

‘Ἐπροχώρησα, καὶ εἶδα τὰ εἶδμα
μὲ τὸν Ἄφροβον, καὶ τὴν Φρόσω μαζί
των. Αὐτὸ μ' ἐχαροποίησε, διότι το ἐ-
νόμισα σημεῖον μεγαλειτέρας οικειότη-
τος μεταξὺ των. Ἀλλὰ πόσον ἡπαϊώ-
μη! Πάλιν εἶχεν ὑπερισχύση ἡ παι-
δικὴ ἐχθροπάθεια πρὸς τὴν ξένην, πᾶ-
λιν ὁ βίαιος χαρακτὴρ τῆς Φρόσως εἶ-
χε κόμη τὰ δικὰ του!

— Ἄκου 'κεῖ τί λέει; ἐφώναξε ὁ
Πέτρος Δέσποινα πῶς εἶνε δικός της καὶ ὁ
Ἄφροβος, καὶ θὰ τὸν κρατῆσῃ!

— Ἐννοεῖται, δικός μου εἶνε! ἔλε-

γε μετὰ θυμωμένην φωνήν ἡ Φρόσω. Κι'
αὐτὸς, καὶ οἱ ἄλλοι σκύλοι, καὶ ἔτι
ἄλλο εἶνε ἐδῶ μέσα... Ἄν θέλετε,
πάρτε μαζί σας αὐτὴν τὴν μαῦρη μαλ-
λιαρὴ σκύλα... τὸν Ἄφροβον ὅμως θὰ
τὸν κρατῆσῃ ἐγώ...

— Μὰ... ὄχι, διέκοψε τότε ἡ Ἄ-
γνή. ἐνῶ ἀγκάλιαζε ἀπὸ τὸν λαϊμὸν
τὸν σκύλον, — ἐμεῖς τὸν ἀγαποῦμε, κ'
αὐτὸς μᾶς ἀγαπᾷ...

— Ἐλα δῶ, Ἄφροβος! ἐφώναξε ἡ
Φρόσω καὶ ἤρπασε ἀπὸ τὸν κολλᾶρον τὸν
σκύλον. Θέλετε νὰ μού τὸν κλέψετε,
αἱ; — ἐπρόσθεσε κατόπιν μετὰ ἀρκετὴν
δόσιν κακίας.

— Ψέμματα λές! ἐσύ... ἐσύ...
εἶσαι... ἐφώναξε ὁ Πέτρος σφιγγὼν
τοὺς γρόνθους του.

— Τί εἶμαι; πῆς το λοιπόν!

‘Ὁ Πέτρος δὲν ἐτόλμησε νὰ ἀπο-
καλέσῃ τὴν ἐξαδέλφην του (κλέπτραν).
‘Ἐμεινε ἄφωνος... Τὴν στιγμὴν ἐκεί-
νην με εἶδαν ἐπὶ τέλους πλησίον των.
‘Ὁ Φρόσω ἐκρατοῦσε τὸν Ἄφροβον ἀπὸ
τὸ κολλᾶρον καὶ τὸν ἐχαίριζε. Καὶ αὐτὸς
εἶχε πάρῃ κ' ὄλας τόσο θάρρος μαζί
της, ὥστε ἐκουνοῦσε τὴν οὐρά του, καὶ
τῆς ἔγλυψε τὰ χέρια.

— Ἀ! νὰ ἡ Δέσποινα! εἶπε ἡ Ἄ-
γνή. Ἡ Δέσποινα θὰ πῆ ποῖανοῦ εἶνε ὁ
Ἄφροβος...

— Δέν μου λές, Δέσποινα, ἠρώτησε
μετὰ ἔμφασιν ἡ Φρόσω, ἀπὸ ποῦ τὸν ἀ-
γοράσατε αὐτὸν τὸν σκύλον;

Χωρὶς νὰ σκεφθῶ καθόλου, ἀπήντη-
σα ἀμέσως τὴν ἀλήθειαν:

— Δέν τὸν ἀγοράσαμε... Μᾶς τὸν
ἔχει χαρίσει ἓνας φίλος τοῦ πατέρα μας.

— Βλέπεις λοιπὸν πῶς εἶνε δικός
μας! ἐφώναξε θριαμβευτικῶς ὁ Πέτρος
Δέν τὸν ἀγοράσαμε μετὰ τὴν παράδου σου
γιὰ νὰ μᾶς τὸν πάρῃς!

Αὐτὸ ἦτο παραποῦ. ‘Ἐξω φρενῶν
ἔγινε ἡ καίμην ἡ Φρόσω. ‘Ἐβλεπεν ὅ-
τι τὰ ἐξαδέλφη της ἐπροτιμοῦσαν ἀπὸ
αὐτὴν ἓνα σκύλον, καὶ εἶχε δίκαιον νὰ
θυμώσῃ. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ πάλιν νὰ ὑ-
πενθυμίζῃ διαρκῶς εἰς τοὺς μικροὺς, ὅτι
εἶνε δικὰ της ὄλα... Σὰν νὰ εἶχε δῆ-
στὸν ὕπνον της τὴν θεῖαν Βαρβάραν με-
τὰ τὰς φιλυπότους συμβουλὰς της!...
Καὶ ἐξέσπασε σὰ κλάμματα πάλιν.

— Ἄχ! κακόπαιδα ποῦ εἶσθε. Δέν
μ' ἀγαπᾶτε! κ' ἐγὼ δέν σας θέλω πιά
ἀδέλφια μου... Σὰς μισῶ! νὰ φύγε-
τε ὄλοισας! ὄλοισας!... Ἐλα ἐδῶ,
Ἄφροβος... δέτε τὸν πῶς μ' ἀγαπᾷ
αὐτὸς κ' ἐρχεται. Ἄχ! τὸ πουλάκι μου.
Ἐσύ θὰ μείνῃς μαζί μου!

Καὶ ἀπεμακρύνθη τραχάτη, ἐνῶ ὁ
Ἄφροβος, ἐλυκισμένος ἀπὸ τὰ χάδια της,
ἔτρεχε κατόπιν της μετὰ χαρωπὸς πή-
δους, νὰ παίξῃ μαζί της.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΦΩΤΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Ἄγαπητοί μου,

ΠΑΛΤΕΙΑΤΟΥ
Συντάγμα-
τος, καὶ ἐ-
σχάτως τὸ
Ζάππειον,
κατακλύ-

ζονται κάθε βράδυ ὑπὸ ἀπείρου πλήθους,
ἀπολαμβάνοντος δωρεὰν τὰ θεληγτρα τοῦ
κινηματογράφου. Κινηματογράφος εἰς
τὸ ὑπαιθρον δὲν ἔχει βέβαια πολλὴν ζωη-
ρότητα καὶ δύναμιν· αἱ εἰκόνες του φαί-
νονται ἀμυδραὶ καὶ ὡς στυσμένοι· ἔχει
ὅμως τὸ προτέρημα νὰ γίνεταί μιν προσιτὸς
εἰς ὄλους ἐκείνους, οἱ ὅποιοι δὲν θὰ ἠ-
μποροῦσαν νὰ τὸν ἰδοῦν πληρόντες εἰ-
σόδον, καὶ δυστυχῶς αὐτοὶ εἶνε πάντοτε
οἱ περισσότεροι... Ποτὲ θεᾶτρον βέβαια
δὲν ἐχώρησε τόσοσιν πολὺν καὶ τόσοσιν ποι-
κίλον κόσμον, ὡς ἐκείνους τὸν ὁποῖον
βλέπομεν εἰς τὸς πλατείας τῆν ὄραν τοῦ
κινηματογράφου. Τὸ θεᾶμα ἔγινε πλέον
δημοφιλέσ, νομίζω δὲ ὅτι οἱ ἀθηναῖοι,
μικροὶ καὶ μεγάλοι, θὰ ἐλυποῦντο πολὺ
ἂν ἔξαφνα τὸ ἐστέρουντο...

Ἀλλὰ τώρα ποῦ ἔγινεν ἡ ἀρχή, φέ-
ρος δὲν ὑπάρχει· ἀπεναντίας ὑπάρχει ἡ
ἐλπὶς ὅτι οἱ κινηματογράφοι θὰ πολυ-
πλασιθοῦν καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, ὑπαί-
θροι καὶ ἀνέξοδοι, ὅπως εἰς ὄλας τὰς εὐ-
ρωπαϊκὰς μεγαλοπόλεις, ὅπου ἡ ὠραία
διασκεδασίς χρησιμοποιεῖται πρὸ πολλοῦ
διὰ τὰς ἐμπορικὰς ρεκλάμας, καὶ βγαίνει
τὰ ἔξοδά της ἀπὸ αὐτάς.

Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἐκεῖ, αἱ κινε-
ματικὲς εἰκόνες, τὰς ὁποίας προβάλλει ὁ
δημῶσιος κινηματογράφος εἶνε πάντοτε
σχετικαὶ μετὰ τὴν ρεκλάμαν, ἡ ὁποία ἀκο-
λουθεῖ. Παραδείγματι χάριν, μετὰ τὴν
κινηματικὴν παντομίμαν ἐνὸς ἀνθρώπου, ὁ
ὁποῖος δὲν εἰμπορεῖ τάχα νὰ κοιμηθῆ ἀ-
πὸ τὰ κουνοῦπια, καὶ καταφεύγει εἰς χί-
λια μέσα ἀνωφελῆ καὶ ἀστεῖα, ἕως
ὅτου εὑρίσκει τὴν ἡσυχίαν του καὶ ὡν
ἓνα κομμάτι Ζαμπιρόνι, — θὰ ἰδῆτε εὐ-
λὺς τὴν ρεκλάμαν τοῦ καταστήματος,
τὸ ὁποῖον πωλεῖ «τὸ ἀσφαλέστερον κατὰ
τῶν κωνώσων σκεῦασμα.» Ἐδῶ, μετὰ τὸ
φανταστικὸν καὶ περιπετειῶδες ταξειδίον
εἰς τὴν Σελήνην, θὰ ἰδῆτε... ὅτι τὰ
καλλίτερα καπέλλα εὑρίσκονται εἰς τὸ
τάδε πιλοπωλεῖον. Μία ἀτέλεια, ἡ ὁποία
θὰ ἐκλείψῃ μετὰ τὸν καιρὸν, ὅταν θὰ μᾶ-
θωμεν καὶ ἡμεῖς ἐδῶ νὰ κατασκευάζωμεν
σεῖρα δὲ κινηματογράφων.

Πρὸς τὸ παρὸν αἱ σεῖραι αὐταὶ
μᾶς ἐρχονται ἐτοιμοὶ ἀπὸ τὴν Εὐρώπην.
Εἶνε μικροσκοπικαὶ καὶ ἀπειράριθμοι
φωτογραφίαι, αἱ ὁποιαὶ μεγεθύνονται
διὰ φακοῦ καὶ προβάλλονται [διαδοχι-
κῶς, μετὰ μεγάλην ταχύτητα, ἐπὶ τῆς

λευκῆς ὀθόνης τοῦ κινηματογράφου.
Ἀλλὰ πῶς γίνεται αὐτὸ; Ἰδοῦ. Ὑποθέ-
σατε ὅτι σηκῶνται τὸ χέρι μου. Ἡ κίνη-
σις αὐτὴ ἀπαίτεῖ π. χ. ἐν δευτερόλεπ-
τον. Ἄν ἔχω ἐμπρὸς μου μῖαν φωτο-
γραφικὴν μηχανήν, ἡ ὁποία νὰ εἰμπορῇ νὰ
τραβᾷ τριάντα πλάκες τὸ δευτερόλεπτον,
— καὶ ὑπάρχουν τοιαῦτα ἐνστάντα-
νέ, — ὀκτωκτῆσθαι τριάντα φωτογραφίας
μου, αἱ ὁποιαὶ θὰ με παριστάνουν εἰς
τὰς θέσεις, τὰς ὁποίας ἔλαβε τὸ χέρι
μου διδοχικῶς, ἕως νὰ φθάσῃ ἐπάνω
ἀπὸ τὸ κεφάλι μου. Ἐὰν ἰδῶ τὰς φω-
τογραφίας αὐτάς, ἀρῶ, μίαν-μῖαν, δὲν
θὰ ἰδῶ βέβαια τίποτε ἐκτακτὸν. Ἄν ὅμως
κατορθῶσιν νὰ τὰς κάμω νὰ περάσῃ
πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου τὴν μίαν κα-
τόπι τῆς ἄλλης ἐντὸς ἐνὸς δευτερολέ-
πτου, τότε θὰ ἰδῶ τὸ χέρι μου νὰ
κινῆται. Καὶ διατὶ τοῦτο; Διότι,
ἐνεκα τῆς μεγάλης ταχύτητος, τὸ ἴν-
δαλμα τῆς μῆσας εἰκόνας δὲν προφθάνει
νὰ ἐξαλειφθῆ ἀπὸ τὸν ὀφθαλμὸν, ἕως
ὅτου ἐπέρχεται ἡ δευτέρα, ἡ τρίτη, ἡ
τετάρτη κτλ. οὕτω δέ, ἐνῶ βλέπω τρι-
άντα εἰκόνες, νομίζω ὅτι βλέπω μίαν μό-
νον, ἀλλὰ ζωντανήν, — κινουμένην με-
τὰ τὰς ἰδίαις κινήσεις, τὰς ὁποίας ἔκαμα
τὴν στιγμὴν τῆς φωτογραφῆσεως.

Ὁ κινηματογράφος λοιπὸν στηρίζεται
εἰς αὐτὴν τὴν ιδιότητα τοῦ ὀφθαλμοῦ, —
ὀπτικὴν ἀπάτην, ἢ θέλετε, — καὶ ἀποτε-
λεῖται ἀπὸ μίαν φωτογραφικὴν μηχανήν,
δυναμένην νὰ φέρη τριάντα ἕως ἐξήν-
τα φωτογραφίας τὸ δευτερόλεπτον, καὶ
ἀπὸ μίαν προβλητικὴν μηχανήν, δυνα-
μένην νὰ προβάλλῃ τὰς φωτογραφίας
αὐτάς εἰς τὸ ἴδιον χρονικὸν διάστημα.

Ὅλαι αἱ σκηναὶ καὶ αἱ παντομίμαι,
τὰς ὁποίας βλέπετε ἐπὶ τῆς ὀθόνης, συ-
νέβησαν πραγματικῶς, ἢ παρρησιασ-
σθησαν ἐπίσης ἐπὶ σκηναῖς θεάτρον,
ἐφωτογραφήθησαν ἐφ' ὅσον διεδραματι-
ζοντο, καὶ αἱ φωτογραφίαι των, μικραὶ
καὶ ἀμέτρητοι, ἐπὶ ταινίας ὡς ἡ τοῦ τη-
λεγράφου, ἐραρμόζονται ἐκάστοτε εἰς τὴν
μηχανήν τοῦ κινηματογράφου καὶ προ-
βάλλονται ὅπως εἴπαμεν.

Τὸ ταξειδῖον εἰς τὴν Σελήνην παρα-
δειγματικῶς χάριν, — τὸ ὁποῖον ὄλοι ἐθαύ-
μασαν, — δὲν εἶνε τῶντι ἄλλο, παρὰ
μία φαντασμαγορία, (fæerie), εἰς τὴν
ὁποίαν ἐχρησιμοποιήθησαν ὄλα τὰ σκη-
νικὰ μέσα καὶ τὰ μηχανήματα τελείου
εὐρωπαϊκοῦ θεάτρον, καὶ τὴν ὁποίαν
βλέπομεν διὰ τοῦ κινηματογράφου, ὅπως
ἐὰν εἴμεθα εἰς τὸ θεᾶτρον ἐκεῖνο! Δέν
λείπουν παρὰ τὰ χρώματα, τὰ λόγια,
καὶ ἡ μουσική. Ὅσον διὰ τὰ λόγια,
θὰ ἠμποροῦσαμεν νὰ τὰκούσωμεν καὶ αὐ-
τὰ δι' ἐνὸς φωνογράφου· ὑπάρχουν δὲ
τώρα εἰς τὴν Εὐρώπην κινηματογράφοι
συνδυασμένοι μετὰ φωνογράφους, οἱ ὅποιοι
κάμνουν θαύματα. Ὅσον διὰ τὰ χρώμα-
τα... αὐτὸ δὲν εἶνε δύσκολον νὰ γίνῃ

μετὰ τὸν καιρὸν, τελειοποιουμένης τῆς ἐγ-
χρώμου φωτογραφίας. Ποῖος εἰμπορεῖ
νὰ φαντασθῆ τὰς ὠραίας ἐκπλήξεις, τὰς
ὁποίας μᾶς ἐπιφυλάσσει τὸ μέλλον!

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΕΝΤΖΕΡΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΤΗΓΑΝΙ
(Σύγχρονος μῦθος)

Ἐνὸς ὀλοκαίνουργος τέντζερες, ἐνῶ
ἐτραγουδοῦσε εὐθυμότατα ἐπάνω στὴ
φουδου, ἐσκέφθη πῶς νὰ πειράξῃ ἓνα
παλαιὸν καὶ μυρισημένον τηγάνι, ποῦ ἐ-
τηγάνιζε στὴ διπλανὴ φουδοῦ.

Ἦταν, βλέπετε, νέος ὁ τέντζερες,
ἐκείνην τὴν ἡμέραν εἶχε ἔλθῃ ἀπὸ τὸ
ἐμπορικόν, νὰ δὲν ἐγνώριζεν ὅτι προο-
ρισμός του ἦτο νὰ δουλεύῃ ἐφ' ὄρου
ζωῆς ἐπάνω στὴ φωτιά. Ἐκαμάρονε λοι-
πὸν καὶ ἔκαμνε τὸν καμπόσο, διότι ἦτο
ἀμεταχειρίσττος ἀκόμη καὶ ἐλαμποκο-
ποῦσε. Τὸ καίμενον ὅμως τὸ τηγάνι εἶχε
παραδουλεψῇ τόσα χρόνια, καὶ ἦταν
γέριον καὶ μαυρισμένον.

— Μοῦ φαίνεται πῶς εἶνε πιά καιρὸς
σου νὰ πᾶς νὰ κρυφθῆς μέσα στὸ καρ-
βουνιό, — εἶπε πειρακτικῶς ὁ τέντζε-
ρες.

— Ἐγὼ μάλιστα ὑποθέτω ὅτι θὰ με
πετάξουν στὸ κάρρο τῶν σκουπιδιῶν, ἀ-
πῆνησε μετὰ πρᾶξῃ τὸ τηγάνι ἐλπί-
ζω ὅμως ὅτι θὰ κάμω ἀρκετὴ δουλειὰ
ἀκόμη. Τηγανίζω κειφτέδες καὶ ψάρια
ἔπως τὰ ἐτηγάνιζα πάντοτε· ὁ μόνος
φόβος εἶνε μὴν ἀρχίσω νὰ τρέχω, δι-
ότι ἕως τώρα δυὸ φορὲς μ' ἐμπάλωσαν,
— ἐπρόσθεσε μετὰ ἓνα βαθὺν στεναγμόν.
Ὁ τέντζερες ἄρχισε νὰ σφυρίζῃ καὶ
νὰ γελά.

— Μπλωμένο λοιπὸν μοῦ εἶσαι!...
Κύττα ἐμένα! Δέν ἔχω οὔτε σημάδακι.

— Θὰ χριτάσης καὶ σὺ ἀπὸ σημά-
δια καὶ κτύπους καὶ μυριβίβας... ὁ-
ρεξὶ νάχῃς μονάχα! ἀπῆνησε τὸ τη-
γάνι. Δέν πρέπει νὰ γελάς μετὰ τὸν χα-
λασμόν που φέρνει ἡ ἡλικία. Ὅσο θὰ
περᾷ ὁ καιρὸς, τόσο θὰ γερνᾷς καὶ σὺ
καὶ ὁ ἀσχημίτης. Ἀμα δουλέψῃς, ὅσο
ἐδούλεψα ἐγὼ, θὰ μυριβίβας καὶ σὺ
κ' ἐμένα.

Ὁ τέντζερες ἠσθάνθη ἀρκετὴν ἐν-
τροπήν διὰ τὰ ἄτοπα λόγια του, καὶ δι-
έκοψε τὸ σφύριγμα, ἐνῶ τὸ τηγάνι ἐξη-
κολούθησε τὴν ἐργασίαν του καὶ ἐβγα-
λε ὠραιότατα τηγανισμένους τοὺς κει-
τέδες, μετὰ ὄλα τὰ γεράματα αὐτοῦ...

Ὅταν γεράσῃ κανεὶς ὡς τίμωρος καὶ
πιστὸς ὑπηρετῆς, εἶνε ἀξιὸς τιμῆς καὶ
σεβασμοῦ, ὄχι περιφρονήσεως. Οἱ νέοι
πρέπει νὰ σέβωνται τοὺς γέροντας, καὶ
νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψιν των ὅτι, ἂν ζήσουν,
θὰ γεράσουν καὶ αὐτοὶ, καὶ θὰ χύσουν
τὴν ὠραιότητα τῆς νεαρᾶς ἡλικίας.

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΣΠΟΥΡΓΙΤΑΚΗΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Ο ΣΠΟΥΡΓΙΤΑΚΗΣ ΖΗΛΙΩΡΗΣ

Ἡ Ἄννα, πρὸς χάριν τοῦ κυρίου Σπουργιτάκη, ὁ ἰσπίος ἦτον ζωντανὸν παιχνιδάκι, εἶχε παραμελήσῃ τὰ ἄλλα τῆς παιχνιδάκια, τὲς κοῦκλές τῆς. Πρῶτην φορὰν τῶρα ἐχάϊθεις, ἐμπρὸς σ' αὐ-

« Δὲν το κουνῶ ἀπ' ἐδῶ !... »

τὸν τὸν κύριον, καίτι ἄλλο. Ἡ καινούρια κούκλα τὴν εἶχε γητεύσῃ, πρῶτα-πρῶτα διότι ἐφάνετο σάν μικροῦτσικο μωρουδάκι, καὶ δευτέρου διότι ἀνοίγονταί τὰ μάτια τῆς, — καὶ ὄχι ὅπως αἱ ἄλλες, ποὺ τὰ εἶχαν πάντα ἀνοιχτά.

Ὁ Σπουργιτάκης ἦτο μεγάλως πιά. Τὸν ἀγαποῦσε πάντα τὸ κριτσάκι, ἀλλὰ δὲν ἐνόμιζεν, ἔπως ἄλλοτε, ὅτι ἔπρεπε νὰ τοῦ ἀφιερῶν ὅλες τὲς ὥρες πού του ἐπερίσσειον. Ἄλλην ὁμως ἰδέαν εἶχε ἐκεῖνο τὸ κακιμαθημένον καὶ πολὺ ζηλόφθονον πουλάκι! Τὸ ἐπίσπε μιὰ κανία, — μὰ τί κανία! Κ' ἔκαμνε τὸ θυμωμένον ὄρκετες ἡμέρας, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ἢ θετὴ μητερούλα του τὸ γιατί, ὅταν ἓνα ἐπεισῶδιον συνέβῃ καὶ ἐχειροτέρευσε τὰ πράγματα.

Ἡ Ἄννα εἶχε στολίσῃ, γιὰ τὴν κουνίτσα τῆς, μιὰ κουνίτσα πολὺ εὐμορφῆ, μὲ φουσκωτὰ στρωματάκια καὶ παπλωματάκια ἀπὸ τριανταφυλλιά μουσελίνα.

— Ὡ! τί ὠραία φωλίτσα!... ὠραιότερη καὶ ἀπὸ τῆ δική μου, ἐσκέφθη ὁ ζηλιώρῃς.

Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦ-

το, νὰ πάγῃ τὸ βράδυ ἢ Ἄννα νὰ κοιμίσῃ τὴν φωλίτσα, καὶ νὰ εὐρῃ ἀποκάτω ἀπὸ τὸ παπλωματάκι τὸν φίλο μας Σπουργιτάκη, μελαψὸ σάν κατσαρίδα μέσθ στὴν κρέμα...

— Ὡ! τὸν ἀδιόκρικο!... (Καλέ, τί νόστιμος!...) Μὰ ἐσύ, κύριε, ἔχεις τὸ κλουβί σου καὶ τὴν φωλίτσα σου... Ἄσε νὰ κοιμηθῇ ἐδῶ ἡ φωλίτσα...

— Κρεκρεκρέ... (Προφέρετέ το πολὺ γρήγορα.)

— Κάνε τῆς τοῦλάχιστον λίγη θέσι!

— Κρεκρεκρέ... Κάκ! Κάκ! Δὲν το κουνῶ ἀπ' ἐδῶ!... φωνάζει ὁ παληκαρῆς μας.

— Αὐτὴ ἤϊκούνει εἶνε τῆς φωλίττας, καὶ ὄχι δική σου.

— Κρακρηκρά!... Αἶ! μὰ αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται!... Ὅλα δικά τῆς!... Τί εἶνε αὐτὴ ἐπὶ τέλους; Ἄς ἐρθῇ κοντά, ἂν κοτᾶ!... θὰ τῆς ξεριζώσω τὰ μαλλιά! Ἢ θὰ τῆς βγάλω τὰ μάτια! Κάκ! κάκ! κίχ!

Φρενιασμένως ἀπὸ τὴν ζήλεια, ἐφώνηξε ἓνα σωρὸ φθέρες ὁ σπουργιτάκης στὴ σπουργιτικὴν γλώσσα.

Τὸ κοριτσάκι ἀπλύνει τὸ χέρι γιὰ νὰ βάλῃ τὴν φωλίτσα μέσα στὴν κούνια... Πάτ! πάτ! τὴν ἀρχίζει ἐκεῖνος τοιμπιές στὰ δάκτυλα, καὶ — τόση μανία τον εἶχε πιάσῃ ἀπὸ τὴν πολλὴν ζήλεια! — κτυπᾷ μὲ τὴν μυτίτσα του νὰ βγάλλῃ τὰ μάτια τῆς φωλίττας, ἐκεῖνα τὰ μαῦρα μάτια, ποὺ ἀνοίγονταί σάν ζωντανά!...

— Κακοῦργε! Δὲν σ' ἀγαπῶ πιά!... Φύγε ἀπ' ἐδῶ, κακὸ πουλί!...

— Μάλιστα, θὰ φύγω, κακιά μαμμὸ, ἄπλαχνη! Ὅσους πῶς θὰ κάτσω νὰ μ' ἔγῃς φυλαγμένον, αἶ;!... Ἐξέρω τί μοῦ'παν οἱ φίλοι μου! Ἄφου δὲν μ' ἀγαπᾷς πιά, φεύγω κ' ἐγώ... Ζήτη ἢ ἐλευθερία!

Καὶ δίνει μιὰ ὁ Σπουργιτάκης μας, ἀνοίγει τὰ φτερογάρδια του, περνᾷ ἀπὸ τὸ μισανοιγμένον παράθυρον καὶ παίρνει τὸ φουσμά του στὸν ἀνοικτὸν ἀέρα.

Ἄχ! τί ὠραία! Νὰ σχίζῃ κανεὶς τὸν ἀέρα, καὶ νὰ πετᾷ πρὸς ἀψηλά καὶ ἀπὸ τὲς πρὸς ἀψηλές καμινάδες!... Ὁ Σπουργιτάκης μας δὲν εὐρίσκει καιρὸν οὔτε νὰ σκεφθῇ τίποτε... Σάν μεθυσμένως, πετᾷ ἐδῶ κ' ἐκεῖ, κ' ὕστερα κάθεται στὴν ἄκρη μιᾶς στέγῃς. (Ἐπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

« Περνᾷ ἀπὸ τὸ παράθυρον. »

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΕΥΟΥΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄.

Η ΜΑΡΤΙΝΙΚΑ

Ἐγλύττωσε καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν ὁ Χάρρης Μάρκελ. Καὶ δὲν ἔμειναν πλέον πρὰ τρεῖς λιμένες, ὅπου ὑπῆρχαν ἀκόμη φόβοι μήπως ἀναγνωρισθῇ. Ἡ τύχη εἰς τῶρα τον εἶχε βοηθήσῃ, καὶ εἶχε πεποίθησιν εἰς τὸν καλὸν του ἀστέρα, ὅτι ὅλα θὰ ἤρχοντο βολικὰ εἰς ἐκεῖνο τὸ περιπετειῶδες καὶ ἐγκληματικὸν ταξίδι...

Τὰ βουνα τῆς Μαρτινίκας εἶνε ἀρκούντως ὑψηλά καὶ φαίνονται ἀπὸ ἀπέστασιν ἐξῆντα περίπου μιλίων. Ἐπομένως, ἀφοῦ ἔφυγαν τὴν αὐγὴν ἀπὸ τῆς Δομινίκαν, δὲν ἦτο δύσκολον νὰ τοῖς ἀποβῇ αὐθυμερόν, πρὶν δύσῃ ὁ ἥλιος.

Ὁ οὐρανὸς ἦτο ἀνέφελος, ἢ θάλασσα ἐλομποκοπούσε ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, καὶ μόλις ἦτο αἰσθητὴ ἡ κανονικὴ καὶ ὀμαλὴ φουσκοθλασσία που ἤρχετο ἀπὸ τὸν ἀνοικτὸν ὠκεανόν. Τὸ βαρόμετρον ἐδείκνυε σταθερῶς τὴν εὐδίαν.

Δὲν ἔπαιρνε λοιπὸν ὁ «Γοργὸς» περισσότερο ἀπὸ πέντε ἢ ἑξὶ μιλία τὴν ὥραν. Δι' αὐτὸ ὁ Χάρρης Μάρκελ διέτοξε ν' ἀνοίξουν τὰ παράτσια (κουρτελάτσες) τοῦ μεγάλου καὶ τοῦ ἀκατίου ἱστωῦ.

Ὁ Τωνῆς Ρενὼ καὶ ὁ Μάγνος Ἄνδερς ἐσπευσαν πρῶτοι — πρῶτοι νὰ σκαλώσουν εἰς τὰ ἐξάρτια καὶ ἀπὸ ἐκεῖ εἰς τὰ δίχτυα ἐπάνω, νὰ σπρώξουν ἔξω τὰ δοράτια τῶν παπαρίγκων, ἐνῶ οἱ συμμαθηταὶ τῶν ἐτραβοῦσαν ἀπὸ κάτω καὶ κατόπιν ἐστερέονον τὰς σκάτες.

Ἐπάνω εἰς τὸ κάστρο, καθήμενος ἀναπαυτικὰ εἰς μιάν πολυθρόναν πλεγμένην ἀπὸ βέργας λυγαριάς καὶ ἐφυδισμένην μὲ ἓνα μαλακώτατο μαξιλάρι, ὁ Μέντωρ ἐκαμάρονε τοὺς νεαροὺς του συμπλωτῆρας. Ὅχι πῶς δὲν ἀνησυχούσε, καθὼς τοὺς ἐβλεπε νὰ πηγαινοέρχονται ἐπάνω στὰς κεραίας, νὰ ἀναβαίνουν πέντε-πέντε τὰς σκαλιέρας! Τοὺς ἐφώνησε νὰ βαστοῦν καλά τὰ σχοινία, νὰ προσέχουν νὰ μὴν πέσουν. Καὶ ὁμως πολὺ τον διεσκέδαζε αὐτὴ ἡ φασαρία.

Δὲν εἶνε λοιπὸν παράδοξον ὅτι, τὴν στιγμὴν ποὺ οἱ δύο μαθητευόμενοι θαλασσινοὶ ἐσκαρφάλωσαν εἰς τὸ ἄκρον τῶν ἱστωῦν, τοῦ ἐξέφυγαν, ἐμπρὸς στὸν Τζὼν Κάρπεντερ, τὰ ἐξῆς λατινικὰ λόγια: — «Σὺ ἴτουρ ἀδ ἄστρα...»

— Τί θὰ πῇ αὐτό, κύριε; ἠρώτησεν ὁ ναύκληρος.

— Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἔτσι θὰ φθάσουν ἔως τὰ ἄστρα.

— Καὶ ποῖος ἐταίριαξε αὐτὰ τὰ λόγια ἀράδα ἀράδα, τὸ ἓνα πίσω ἀπὸ τ' ἄλλο;

— Ὁ ὑπέροχος Βιργίλιος.

— Ἐγνωρίσα ἓνα κούρνον, ποὺ τον ἔλεγον ἔτσι καὶ ἦταν μελαούρ-ζῆς (κουτωρὸς) σ' ἓνα καράβι τοῦ ὠκεανοῦ...

— Δὲν ἦταν αὐτός, φίλε μου...

— Τόσο τὸ καλλίτερον λοιπὸν γιὰ τὸν δικὸν σας τὸν Βιργίλιο, γιὰτὶ τὸν εἶκό μου... τὸν κρεμάσανε!

Ὁ ἄνεμος, ἂν καὶ ἐμετριάσθη κατὰ τὸ βράδυ, δὲν ἐκόπασεν ὁμως ἐντελῶς ἐφαίνεται ὅτι ἔμελλε νὰ διατηρηθῇ ὅλην τὴν νύκτα. Ἐρχετο ἀπὸ τὰ βορειανατολικά, ἦτο λοιπὸν εὐνοϊκὸς διὰ τὸν «Γοργόν», ὁ ὁποῖος δὲν ἐμάζεψε τὰ ὑψηλά πικιά του, ὅπως συνήθως γίνεται εἰς τὰ πλοῖα μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου.

Εἰς μάτην ὅμως, πρὶν τὸ σκότος καλύψῃ τὸ διάστημα, ἐπροσπάθησαν οἱ ἐπιβάται νὰ ἰδοῦν τὴν κορυφὴν τοῦ Μαδημένου βουνοῦ, τὸ ὅποιον ἔχει ὕψος 1356 μέτρων ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Δι' αὐτὸ, κατὰ τὰς ἐννέα, ἐπῆγαν νὰ κοιμηθῶν εἰς τοὺς θαλαμίσκους τῶν, τῶν ἰσπίων αἱ θύραι ἔμειναν ἀνοικταὶ ἐξ αἰτίας τῆς ζέσσης.

Ποτὲ ἡ νύκτα δὲν τοὺς ἐφάνη τόσον ἥσυχῃ ἀπὸ τὰς πέντε τὸ πρωί, ὅλοι εὐρίσκοντο εἰς τὸ κατάστρωμα.

Καὶ τότε ὁ Τωνῆς Ρενὼ ἐφώνηξε δεικνύων ἐν ὕψωμα πρὸς νότον:

— Τὸ Μαδημένο βουνό, νὰ το... Αὐτὸ εἶνε, τὸ γνωρίζω!

— Ἄν το γνωρίζῃς, φίλε μου, ἀπὸ τόσον μακρὰ, θὰ πῇ πῶς ἔχεις καλά μάτια, τῷ παρατηρήσῃς ὁ Ρογῆρος Χινσαδά.

— Ἐξῆρα μάτια μάλιστα... Σὰς το εἶνω ἐγγράφως πῶς εἶνε τὸ Μαδημένο βουνό... τὸ ὅποιον δὲν εἶνε καθόλου μαδημένο! Ἀπ' ἐναντίας εἶνε καταπράσινο καὶ δασωμένον, ὅπως ὅλα τὰ βουνα τῶν νησιῶν μου... Ὅχι δῆτε καὶ τὰ ἄλλα, ἂν μάλιστα ἀνεβοῦμε στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ Βαυλέν. Θέλοντας καὶ μὴ, θὰ το θαυμάσετε τὸ νησί μου... τὸ ὠραιότερον ἀπὸ ὅλας τὰς Ἀντίλλας!

Καὶ δὲν εἶχε ἀδικῶν ὁ Τωνῆς Ρενὼ ἐπαινοῦν τόσον πολὺ τὴν Μαρτινίκαν. Ἡ νῆσος αὐτὴ εἶνε κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν ἡ δευτέρα τῆς Ἀντιλιανῆς σειρᾶς, διότι ἔχει ἐμβαδὸν 987 τετραγωνικῶν χιλιομέτρων καὶ πληθυσμὸν 177,000 κατοίκων, ἐκ τῶν ὁποίων δέκα χιλιάδες εἶνε λευκοί, οἱ δὲ λοιποὶ μαῦροι κατὰ τὸ πλεῖστον καὶ Κινεζοί. Εἶνε ὄρεινὴ ἢ νῆσος καὶ σκεπασμένη ὅλη ἀπὸ μεγαλοπρεπέστατα δάση, ἔως τὰς κορυφὰς τῶν βουνῶν τῆς. Ἐχει ἄθθονα νερά, τὰ ὅποια ἐπιτρέπουσι εἰς τοὺς κατοίκους τῆς ν' ἀψηφῶν τὰ τροπικὰ καύματα, οἱ δὲ πλεῖστοι τῶν ποταμῶν τῆς εἶνε πλωτοὶ καὶ οἱ λιμένες τῆς βαθεῖς, ὅστε ν' ἀγκυροβολοῦν ἐκεῖ τὰ μεγαλύτερα σκάφη.

Ὅλην τὴν ἡμέραν, ὁ ἄνεμος ἔπνεε πολὺ ἀδύνατος. Ἐδυνάμωσεν ὀλίγον τὸ ἀπόγευμα, καὶ μόλις μετὰ τὰ μεσάνυκτα ἐπῆρε τὸση δύναμιν ὥστε νὰ ἐπιταχύνη τὸν δρόμον του ὁ «Γοργὸς», πρὸς τὰς νῆσον ἀπὸ τὸ δυτικὸν μέρος.

Τὴν αὐγὴν πλέον ἀπεκαλύφθη τὸ Μαδημένον βουνόν, ὅταν ὑψώθησιν οἱ πρῶτοι ἀτμοὶ τῆς ἀτμοσφαιρας. Κατὰ τὰς ἑπτὰ, μιὰ πόλις ἐφάνη εἰς τὴν ἄκτῃν, σχεδὸν εἰς τὴν βορειοδυτικὴν ἄκρην τῆς νῆσου.

— Ὁ Ἅγιος Πέτρος τῆς Μαρτινίκας! ἐφώνησε τότε ὁ Τωνῆς Ρενὼ.

Καὶ μὲ ἰσχυρὸν φωνὴν ἤρχιτε τὸ τραγούδι:

Σὲ ξαυαβ.ἔπω, γλυκεῖα πατρίδα...

Ἐκεῖ πράγματι εἶχε γεννηθῇ ὁ Τωνῆς Ρενὼ.

« Ὁ Ἅγιος Πέτρος τῆς Μαρτινίκας. (Σελ. 261, στήλ. 6'.) »

νῆς Ρενὼ. Ἄλλ' ἀφ' οὗτο ἡ οἰκογένειά του ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Μαρτινίκαν διὰ νὰ ἐγκατασταθῇ εἰς τὴν Γαλιάν, ἀπὸ τὴν δὲν εἶχε πλέον ἐκεῖ κανένα συγγενῆ.

Ἦτο ἀκαμία τότε πόλις ὁ Ἅγιος Πέτρος, ἔδρα τοῦ πολιτικοῦ δικαιοκτοῦ τῆς ἀποικίας καὶ κυριώτερος αὐτῆς ἐμπορικῆς λιμῆν. Σήμερον δὲν ὑπάρχει πλέον. Τὴν πρῶτην τῆς 8 Μαΐου 1902, ἰσχυρὸς σεισμός καὶ φοβερὰ ἐκρηκτικὴ φαιστίου κατέστρεψεν τὸ πρὸς τὴν Καραϊβικὴν θάλασσαν τμήμα τῆς νῆσου. Ὁ Ἅγιος Πέτρος ἐκαλύφθη ὑπὸ τῆς λάβας καὶ τῆς τέφρας, αἱ ὁποῖαι ἐξεχύθησαν ὑπὸ τοῦ κρατῆρος τοῦ ἠφαιστίου, καὶ χιλιάδες ἐκ τῶν κατοίκων τοῦ ἀπέ-

θθαναν μέσα εἰς τὸς φλόγας καὶ τὸν θερμότατον ἀέρα...

Ἐσήμωσαν αἱ ἐννέα, ὅταν ὁ «Γοργὸς» ἐπόντισε τὴν ἀγκυραν εἰς τὸν κυκλικὸν ὄρμον. Εἰς τὸν μυχόν οὗτου, ἡ πόλις, τὴν ἰσοίαν ἓνας μικρὸς ποταμὸς ἐχώριζεν εἰς δύο τμήματα, ἐπροφυλάσσετο ἀπὸ τοὺς ἀνατολικὸς ἀνέμους ὑπὸ τοῦ βουνοῦ, τὸ ὅποιον ἔμελλε βραδύτερον νὰ τὴν καταστρέψῃ.

Καὶ τί ὠρτία ἐκέλευσε — γράφει ὁ ἱστορικὸς Δουιέρτρ — τὰς ἰσπίας ὁ ξένος ποτὲ δὲν λησμονεῖ. Τέσων εὐχάριστος εἶνε ὁ τόπος, τόσον καλὸν τὸ κλίμα, εἰ ἄνθρωποι ζοῦν μὲ τέσων ἀθῶν ἀφελειαν, ὅστε δὲν εἶδα οὔτε ἓνα ἄνδρα, οὔτε μιάν γυναῖκα νὰ ἀναχωρήσουν ἀπὸ ἐκεῖ καὶ νὰ μὴν ποθοῦν, μέχρι μανίας, πάλιν νὰ ἐπανέλθουν! »

Ἐκεῖ πράγματι εἶχε γεννηθῇ ὁ Τωνῆς Ρενὼ.

τές ώραίο άτων συστάδων από φοίνικας και άλλα δένδρα τής τροπικής ζώνης, έπεσεκέρθησαν και τδ έσωτερικόν, τδ όποϊον ήτο άξιον του έξωτεριχοϋ. Ίτως τά κικρινουαμμένα και χαμηλά κτίρια τής πόλεως νά μήν είχαν πολυ έπιβλητικήν όψιν' αλλά τά έκτιζαν έτσι στερεά, διά νά τα προφυλάσσουν από τούς σεισμούς και τούς τυφώνας, οί όποϊοι υληθόνται τās Άντίλλας. Δέν ήδυνήθη όμως ή αρχιτεκτονική των νά τα προφυλάξη από τήν μανίαν του ήφαιστείου.

Ο Τωνής Ρενό δέν έλησμόνησε νά οδηγήση τούς συντρόφους του και εϊς τδ σπίτι, όπου αϋτός είχε γεννηθή πρδ δεκαεπτά έτων, και τδ όποϊον είχε μεταβληθή εϊς άποθήκην άπδϊκιακων εϊδών.

Τήν έπιούσκι οί έκδρομείς άνέβησαν εϊς τδ Μαδημένον βουνόν, διά μέσου των πυκνων δασων, τά όποϊα καλύπτουν τās πλευράς του. Έκουράσθησαν μὲν κάπως, αλλά ό κόπος των έπληρώθη με τδ παραπάνω, όταν έφθασαν εϊς τήν κορυφήν. Η θέα εξετεινετο εϊς όλην τήν νήσον, ή όποϊα εφαινετο σαν ψαλιδομένον τεράστιον εύλλον δένδρον, έπιπλέον εϊς τήν έπιφάνειαν τής κυανής θαλάσσης των Άντιλλων. Τόσον έγοητευθήσαν τά βλέμματά των, ώστε κατ' αρχάς έμειναν όλοι άφωναϊ από τόν θαυμασμόν. Ώς και ό κ. Οράτιος Πάτερσον οί ίδιοι δέν ευρον εϊς τήν μνήμη του οϋτε ένα λατινικόν στίχον διό νά διατυπώση τόν θαυμασμόν του.

— Δέν σας το έλεγα εγώ;... δέν σας το έλεγα εγώ;... επανελάμβανε διαρκώς ό Τωνής.

(Έπειτα συνέχεια)

N. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ

Ένας σεβάσιμος παππούς εφώναξε: κάποτε και τούς τέσσαρχς εγγόνους του, και τούς έβαλε νά καθήσουν γύρω στο τραπέζι. Έκάθησε και αϋτός.

Έπάνω στο τραπέζι, εμπρός του, ήτο ένα κουτάκι κλεισμένο.

— Παιδιά μου, είπεν ό γέρος, σ' όλην μου τήν ζωήν εφύλαξα ένα θησαυρόν, αϋτό τδ πολυτίμο διαμάντι, πού μου έχρισε ενάς φίλος μου. Σκοπεύω νά το δώσω 'ς εκείνον από σάς, που θα κάμη τήν καλλιτέραν άνδραγαθίαν, τδ λαμπρότερον έργον. Τδ ψεύδος εϊνε πρᾶγμα άγνωστον εϊς τήν οικογένειάν μας. Έπειδή είμαι βέβαιος ότι θα μου πήτε τήν αλήθειαν, σας λέγω: — Πηγαίνετε, παιδιά μου, και μετά δεξ μήνας ακριβώς, νά επιστρέψετε και νά μου διηγηθήτε πώς εδειξατε τήν άνδρειάν σας και τήν άρετήν σας.

Έπέρασαν οί δε μήνες.

Μέσα στο μισοσκότεινο δωμάτιον, τδ διαμάντι, επάνω στο μαυροβελούδο τής ανοικτής θήκης του, έλαμπε σαν αστροστέν ουρανó.

— Παππού μου, άρχισε ό πρωτότοκος, μιά μέρα κοντά σ' έναν ποταμό, άκούω κάτι φοβερές φωνές. Έρέχει μιά γυναίκα σαν τρελλή, και μου φωνάζει: «Βοήθεια, παληκάρι μου! βοήθειαι σώσε τδ παιδί μου, πού κοιτείται να πνιγῆ. Καί μου δείχνει πού έπεσε τδ παιδί τής. Έκει ό ποταμός εϊνε πολυ έπιπλύνουος και διά τούς καλλιτέρους κολυμβητάς, όπως εμέ, διότι τδ ρεύμα εϊνε όρμητικώτατον. Αδιόφορον όμως. Ορμώ άμέσως εγώ, βουτώ, αγωνίζομαι, και κατορθώνω νά φέρω ζωντανό τδ παιδί στη μητέρα του.

— Έκαμες πολυ καλά, παιδί μου, εδειξε πώς έχεις θάρρος μεγάλο. Ο δεϋτερος τώρα!

— Έγώ, ένα βράδυ ήμουν 'ς ένα θέατρο γεμάτο από άπειρον κόσμον. Μόνος εγώ έτυχε νά ιδώ ένα παραπέτασμα πού είχε αρχίση νά καίεται. Ημπορούσα νά μή μιλήσω και νά σηκωθώ νά φύγω ήσυχος. Έγώ όμως, από τήν πολλήν μου αϋταπαρνησιν, άρχισα νά φωνάζω: «Φωτιά! φωτιά!» Έβοήθησε πολλούς άνθρώπους νά σωθούν, και έκινδύνευσαν κ' εγώ δέν ειξεύρω πόσες φορές τήν ζωήν μου αντί ν' άποφύγω τόν κίνδυνον.

— Λαμπρά, παιδί μου, δέν εφέρθησ ός έγωϊστής βέβαια. Ο τρίτος τώρα!

— Καθώς γνωρίζετε, ποππού μου, άπό τότε που επήγαϊνα στο σχολείον, και χωρίς κανένα λόγον, ένας συνομήλικός μου μαθητής εγινε έχθρός μου και εκάμνε ό, τι περιούσε από τδ χέρι του διά νά με βλάψη, νά με πειράξη. Τδ έφερεν ή τύχη νά συναντηθώμεν εϊς τήν κορυφήν ενός ύψηλοϋ βουνού. «Αν μ' έβλεπε πρώτος αϋτός, είμαι βέβαιος ότι θα έπροσπούσε νά με σπρώξη εϊς κανένα κρημνόν νά σκοτωθώ... τήν μανίαν είχε μαζί μου! Έτυχε όμως, ένα πρᾶϊ, ν' αναβαίω εγώ μίαν άπόκρημνον κορυφήν. Καί, τί βλέπω; — Ένα άνθρωπον εξηπλωμένον εϊς τδ ύψηλότερον σημείον, ακριβώς επάνω από τήν άβυσσον. Πώς να τον εϊδοποιήσω; Καί ή έλαχίστη κίνησις ήμπορούσε νά τον κατακρημνίση εϊς τδ βάραθρον. Ητο κοιμισμένος; λιπόθυμος; ύπνοβάτης; Αγνωστον!... Βγάζω τά ύποδήματά μου και, με άπειρον προσοχήν, πλησιάζω. Ητον ό έχθρός μου! Η ευκαιρία ήτο πρώτης τάξεως, διά νά τον ξεφορτωθώ επί τέλους... Έγώ όμως απέκρουσα τόν άγκάλιασα με τά δύο μου χέρια, και τον έσωσα από φοβερόν θάνατον.

— Εϊνε άξιόπαινος άρετή ή συγγνώμη πρds τούς άνθρώπους πού μας άδικούν. (Αλλά, δικί άρζ γε ό γέρος έπροσπαθούσε νά κρύψη τδ έλαφρόν μειγδίαμα, τδ όποϊον διέστειλε τά χείλη του, άμα ήκουε εκάστην διήγησιν των εγγόνων του;) Καί τώρ ό τέταρτος και τελευταίος!

— Εϊνε άξιόπαινος άρετή ή συγγνώμη πρds τούς άνθρώπους πού μας άδικούν.

Με πολυν σεβασμόν πρds τόν γέροντα και τούς άλλους, όμιλήσεν ό τέταρτος:

— Τί νά εϊπώ εγώ, έπειτα από τά λαμπρά άνδραγαθήματα των μεγαλητέρων μου αδελφών; Παντού και πάντοτε έπροσπάθησα νά κάμω τδ καθήκόν μου, όπως μ' εϊδιδάξατε νά το κάμνω. Τιποτε δέν εκάμη τδξέτακτον. Όμολογώ ότι δέν είμαι άξιος νά λάβω τόσον μεγάλην άμοιβήν...

— Α! εφώναξεν ό γέρος, με δακρυσμένα μάτια, και τον έσφιξε στήν αγκαλιά του, — ίδου ό σπάνιος μαργαρίτης, ή άπλη και ώριμή ταπεινοφροσύνη, πού κάμνει τδ καλόν χωρίς νά το γνωρίζη. Δικό σου εϊνε, τέκνον μου, τδ μεγάλο και πολυτίμο διαμάντι! Δικό σου εϊνε τδ βραβεϊόν τής άρετής!

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΠΟ ΠΕΤΑΛΩΤΗΣ

Ο διάσημος Άγγλος ναυπηγός Ροβέρτος Νάπιερ, ό ιδρυτής του μεγάλου ναυπηγικοϋ οίκου τής Γλασκώδης, έστειλε φέρει τδ όνομά του, εϊδιξε μίαν ήμέραν μεγαλοπρεπές γεϋμα εϊς τδ μέγαρόν του. Εϊς τδ γεϋμα παρεκάθητο και ένας γέρον κύριος, ό όποιος είπεν ότι, κατά σύμπτωσιν, ή ήμέρα εκείνη ήτο ή τεσσαρακοστή επέτειος των γάμων του.

— Έχετε λάθος, είπεν ό κ. Νάπιερ, χθές άκριβώς συνεπληρώθησαν σφράντα χρόνια από τήν ήμέραν των γάμων σας

— Περιέργον μου φαίνεται πώς το ένθυμισθε σεις, πού είσθε πολυ νεώτερός μου, και όχι εγώ που ήμουν ό γαμβρός! παρετήρησε γελών ό γέρον.

— Νά σας το άποδείξω! άπήνησεν ό Νάπιερ. Αρϋ εκάματε τόν γάμον σας, επήρατε τήν κυρίαν σας με τδ άμάξι νά πάτε εϊς τδ εξοχικόν σας κτήμα. Μόλις εζήληθατε από τήν πόλιν, και τδ άλλο εχασε ένα πέταλό του. Εϋτυχώς, ήτο κοντά τδ γύφτικο ενός πεταλωτοϋ, και ένας μικρός πεταλωτής έβαλε στο έδώσατε διά τόν κόπον του μισό τάληρον.

— Ίσως... Μόλις το ένθυμούμαι αϋτό τδ επεισόδιον. Αλλά τί σχέσιν έχει;...

— Έγώ όμως δέν ύπάρχει φόδος νά το λησμονήσω, διέκοψεν ό Νάπιερ. Διότι ό μικρός πεταλωτής ήμουν εγώ.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο μικρός Νίκος πρds τήν αδελφήν του: — Τί γλυκίμα εκάμε σήμερα ή μαμά; — Άγισό! — Πώς το είπες; καλό εϊνε;

Έστύλη υπο τής Άκκίας

Σκέψις του Κουφοκεραλάκη: — Ηθελα νά ήξευσα τί καταλαβαίνου εκείνοι που κάνου τδ γυρο του κόσμου, αρϋ στο τέλος φθάνου πάλι εϊς τδ ίδιον μέρος.

Έστύλη υπο του Ηλεκτρικοϋ Σπινθηρος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΟ ΑΘΡΟΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

άπονέμεται σήμερα μετὰ των συγχαρητηρίων μου εϊς τήν Μικράν Άρθοκόμιον, ή ίποϊα κατά τδ διάστημα τῶν έτων 1900—1904 έλαβε τά εξής:

Εϊς τόν 63ον Διαγ. (Δύσειων) Έπαϊνον = 4/16
Εϊς τόν 64ον » Γ' Βραβεϊόν = 4/8
Εϊς τόν 66ον » » Έπαϊνον = 4/16
Εϊς τόν 68ον » Γ' Βραβεϊόν = 4/8
Εϊς τόν 69ον » » Γ' Βραβεϊόν = 4/8
Εϊς τόν 70όν » Γ' Βραβεϊόν = 4/8
Εϊς τόν 73ον » Έπαϊνον = 4/16
Εϊς τόν 74ον » Έπαϊνον = 4/16
Εϊς τόν 76ον » Έπαϊνον = 4/16
Εϊς τόν 80όν » Έπαϊνον = 4/16
Εϊς τόν 82ον » (Άσνητέων) Έπαϊνον = 4/16
Εϊς τόν 81ον » (Δύσειων) Έπαϊνον = 4/16

*Άθροισμα = 1

Η Μικρά Άρθοκόμιος δικαιούται νά ζητήσῃ τρεϊς τόμους Διαπλάσεως εκ των τιμωμένων δραχμής, και νά μου στείλη τήν φωτογραφίαν τής πρds δημοσίευσιν.

Έλαβα τδ πρόγραμμα τής εν Άθηναις Έκπαινετικής Ακαδημίας, και πρέπει νά σας είπω εδῶ όλίγα λέξεις. Τδ θεωρώ καθήκόν μου, διότι ή Ακαδημία εϊνε εκπαιδευτήριον τέλειον εϊς τδ είδος του και άπαραίτητον δι' όλους τούς νέους, οί όποϊοι σκοπεύου νά έπιδοθούν εϊς τδ έμπόριον και εϊς τήν βιομηχανίαν. Περιλαμβάνει Έμπορικόν Σχολήν, Βιομηχανικήν, Γεωργικήν, Μεταλλευτικήν, Μηχανουργικήν, Έμποροναυτικήν, Προπαιδευτικήν. Έχει λαμπρόν Οικοτροφείον και πλείστα εργαστήρια και εργαστάσια πρακτικῶν ασκήσεων. Τδ ένδέκατον από τής ίδρύσεως τής έτος 1904-1905, τά μαθήματα άρχουσι τήν 15 Σεπτεμβρίου. Αϊ δε έγγραφα από τής 20 Αυγούστου. Διά περισσότερας πληροφορίας δῶ ασθε άποσταλήτε εϊς τήν διεύθυνσιν, Πλατεία Κάνιγγος, εϊς Άθήνας.

Μου έπεραν μίαν φωτογραφίαν μεγάλου σχήματος, από τήν Κωνσταντινούπολιν, έντδ; φακέλου κλειστοϋ και χωρίς γραμματόσημον. Διά τήν λάβην, έπρεπε νά πληρώσω εϊς τδ ταχυδρομείον δρ. 2. Έχω δηλώσῃ όμως ότι δέν δέχομαι επιστολάς, παρά μόνον όταν εϊνε ελεύθερα ταχυδρομικῶν τελών. Ώστε, όπως μου έστειλε τήν φωτογραφίαν αϋτήν, άς μου ξαναστείλη Άλλην, έντδς ανοικτοϋ φακέλλου και με τδ απαιτούμενον γραμματόσημον. Αϊ φωτογραφία πληρώνου όλίγα όταν στέλλουται υπό ταιμίαν ή έντδς φακέλλου ανοικτοϋ.

Αϋτά, Νοπή Ρουφαία [ΕΕΕ], εϊνε προλήφεις άνάξια λογικοϋ άνθρώπου. Μου γράφει: Τρίτην και 13 του μηνός, και όμως ή επιστολή σου με τήν δυολενον ήμερονησίαν εϊνε μιά από τδ ωραιότερας εϊς όσον μου έγγραφες. Αλλως τε και συ τδ όμολογεϊς, ότι εκείνην τήν ήμέραν ήσουν ευτυχέστατος.

Και ό Σθενελαϊδας εϊνε σήμερα πολυ χαρούμενος. Πρώτον επροβίβάθη με τόν βαθμόν πανυκαλώς, έπειτα... θά έλθῃ εϊς τās Άθήνας και θά με ιδῆ. Δέν εϊνε λοιπόν πολυ δικαιολογημένη ή χαρά του, — και ή δική μου; Φαροπούλα και Ίκαρος — Ίκαρος και Φαροπούλα, μάρτε ότι εϊνε και τδ αϋτό πρόσωπον. Τά εϊνε προτινή και τά δύο, φαίνεται δέ ότι μὲ έγραψε κάποτε με τδ ψεύδωνυμον Ίκαρος πρδν ιδῆ ότι του ένεκρίθη τδ ψϋδώνυμον Φαροπούλα. Ας το λάβου λοιπόν υπ' όψει ταν οί αναλλάσσοντες Μικρά Μυστικά. Μάρτε κ' ές Άλλο: Η φίλη μας Έλληνοπούλα [ΕΕ] πρδ καιροϋ εσχάσε και αϋτή τά μαλλιά της κ' έφόρσε μακρῶ φουστάνι. Τά συγχαρητήρια μου. Και εν άνέκδοτος από τήν ώραϊαν επιστολήν τής: Ο έξάδελφος τής εϊνε νέος μου φίλος, από του: πλέον έλουσιώδεις. Μίαν ήμέραν, ενῶ παρετῆρε τού: Άριστέος. τής λέγει: —Πόσον στενοχωρούμαι όταν βλέπω μυριστόρημα του Βίον... Διαιτί; τόν διακόπτει ή Έλληνοπούλα με άπορίαν. Ετοιμη νά θυμώσῃ, —... Και δέν εϊμπορώ νά το διαβάσω! συμπληρώνει άμέσως, ό έξάδελφος. Τά συλλυπητηρία μου θεμελιώτα πρds τδ Μαύρο Σύννεγο, διά τόν θάνατον τής καλῆς και σπανίας αδελφῆς του. Τί ώρια ή επιστολή σου, Παιδική Χαρά [ΕΕΕ]. Αλήθεια, αισθάνεται κανεις μεγαλητέραν χαράν όταν εξοδού διττῇ ευτυχίαν των Άλλων, παρά όταν τῆς ιδιοτροπίας. Αλλ' αϋτό εϊνε πολυ ευγενές αϊσθημα και δέν πιστεύω ότι τδ αισθάνουται όλοι οί άνθρωποι ειλικρινώς. Πολλοί τδ λέγουν, όλγοι τδ κάμνου. Θά ήτο δέ αδύνατον νά έννοήσῃ κανεις ποίος θά το εκάμνη από όσους τδ λέγουν. Διά σέ όμως... ά, δέν άφειβάλλω!

Η δική σου καλλιγραφία, Ναυτοπούλα του Μεσολογίου [ΕΕ] εϊνε άνωτέρα και από τās δύο πού αναφέρει. Εϊς τδ διήγημα τού Κωνσταντινίδου, τδ όποϊον σου ήρσεε τόσον, κομιάς λέγεται τδ κοτέτσι, όρνιθών Άλλως τε εξηγεϊται και από τά παρακάτω σπρώγει τ' αϋτή, τρομάζει τās όρνιθας.

Διά νά δημοσιευθῇ μιά Μικρά Άγγελία, Κόλυμητῆ τού Καρτεσιου, πρέπει νά συνοδεϋεται από τδ αντίτιμον. Έλαβα και τήν άπάντησιν σου διά τήν Κυριακήν, αλλά φαίνεται ότι έδράχη, και ήτο μουντζουρωμένη και δέν ήμπόρεσα νά διαβάσω τίποτε.

Νά ένα παιδί που ευρείε νά τηρή τόν λόγον του: τδ Έλατον του Αϊνου [ΕΕΕΕ]. Μου υπεσχέθη ότι τώρα θά μου γράψῃ συχνά; και τδ κάμνει. Σήμεραν έχω υπ' όψει μου τρεϊς ωραιότατας επιστολάς του, από 13, 17 και 21 Ιουλίου. Τās άνέγνωσα με μεγάλην ευχαρίστησιν, διότι εϊνε ποικίλαι και καλογραμμέναί, — καθαρώταται δε.

Και του Έλληνος Άθλητοϋ [ΕΕΕ] έχω υπ' όψει μου δύο εϊσις ώριας επιστολάς. Ναί, τδ έμαθα με μεγάλην μου χαράν ότι πρόκειται νά ιδρυθῇ νέος Σύλογος και εϊς τās Άθήνας Οί ιδρυταί του εϊνε από τούς καλλιτέρους μου φίλους και έχω πεποθήσιν ότι θά έργασθού με φρόνησιν και με ζήλον.

Σχετικώς με τδ επεισόδιον πού μου διηγείσαι Δικέφαλε Αστδ [ΕΕ], έχω κ' εγώ νά σου διηγηθῶ εν άνέκδοτον. Μίαν ήμέραν, ένας άνθρωπος του λαοϋ ειδεν ένα μαρδ στην άγκαλιτῆς παρακειμένης του, εϊς εκοχικόν περιπατον κ' εφώναξε: «Όρστε! μαρδ παιδί τδ βγίζου στόν περιπατο! άμ τί θά καταλάβῃς; Ένόμιζεν ό κατ' εμείς ότι ό περιπατος εϊνε διασκεδασί! Τέτοια ιδέαν περι ύγεινή; έχει άκούη ό λαός μας. Και οϋτε εκδίδουται καίάλληλα βιβλία διά νά τον φωτίσιν. — Έλαβα και τήν Άλλην σου επιστολήν. Τί ώραϊα!

Έγώ, Αποστολε του Νεστορος, είμαι πολυ ευχαριστημένη από τήν αλληλογραφίαν. Απέκτησε πάλιν διηνη τήν ζωηρότητα και τήν χαρίεν πρηγομύμενον έτος. Διότι οί φίλοι μου ένόησαν πλέον τί πρέπει νά γράφουν διά νά παντώ, και έλειψαν αϊ άναγκαί περιγραφαί και αϊ εκθέσεις ιδεών, διά τās όποϊας δέν είχα τίποτα να εϊπώ, παρά οϋς και ώρια.

Τά εξῆς μου γράφει ό Λόφος του Γάνου: «Τδ γαλλικόν άτυπόλιον Λοβαργίγια, — γράφει μιά εφημερίς του Καίρου. — άπάραν εκ Χάρης δι' Άμερικῆν, άπήνησεν εϊς μιά ώρας άποστασιν από τής Χάρης θαλάσσιον όρν τεράστιον, αϊφνίδως αναδύσαντα εκ των ύδωτων, εξαφανισθέντα εϊτα, και πάλιν αναϋψαντα. Ο βορρός όρς, οϋνιως άπέραντον ήτο τδ μήκος, άπέτρε 400 υδράς από του άτυπολιου. Ο τρόμος των έπίδατων ήτο άπερίγραπτος. — Ίδου λοιπόν, άγαπητή Διαπλάσις, τάληθινά παραμύθια του Ζαχαρία Καθιδουλιου! Φαντάζομαι τήν χαράν σου, Λειμώνανθο [Ε], πού θά ταξειδύσῃ διά πρώτην φοράν, και μάλιστα εϊς τήν Ευρώπην! Τί ώρια πράγματα πού θά μου γράφῃς από εκεί-περα. Διότι περιμένω νά κρατήσῃς τήν λόγον σου και νά μή με λησμονήσῃς.

... Έκαμα τότε ένα φοβερόν ρόδον πήδημα, τδ όποϊον όμως πολυ έστοίχισε τήν αποστράτευσιν του δεξιού; δός του όμως χορηγητό και με τδ Άλλο έως ότου πάει και αϋτό. ... Πούδς γράφει έτσι; Άμ' ποίος Άλλος από τδ Κίτρινο Ντόμινο [ΕΕ], πού διαβάξω τά γραμματά του και βρωτώ τδ πλευρά του. — Η περί τής μ' έρωτῆς εϊνε μισοσυνοδρομητέρα δηλαδή αδελφῃ συνδρομητοϋ χωρίς ψεύδωνυμον. Αμαζών τής Βουλώνης [Ε] διά τήν ώραϊαν επιστολήν, τήν όποϊαν έπερες μόνη σου εϊς τδ Γραφεϊον. Έλυθηκα πολυ πού έτυχε νά λείπω και δέν σε είδα. Ές Άλλοτε.

Σχετικώς με τήν πρότασιν του Κίτρινου Ντόμινο πρds Γενικοϋ Διαγωνισμοϋ τῶν Βραβευμένων, μου έγγραφαν πολλας και διαφόρους γνώμας, τās όποϊας έχω υπ' όψει μου και τους ευχαριστώ πολυ, οί εξῆς: Ωραϊα Λευκάς, Αϊθερία Ψυχῆ, Βροντή του Διός, Ναυτοπούλα του Μεσολογίου, Κόκκινον Κρίνον, Πίθηκος του Βοργέου, Έλληρ Άθλητής, κτλ. Περί τούτων θά κάμω λόγον εν καιρῶ.

Έγκρίνουσα τά ψεύδωνυμά των, δεχομαι μετά χαράς εϊς τήν αλληλογραφίαν μου και εϊς τούς διαγωνισμούς μου τῶν νέων μου φίλων: Αϋραν του Ζαπτείου (Π. Ν. Γ. αϋτό εζέλεξαι) και Μηλολόγηρ (N+X. αϋτό μόνον ήτο ελεύθερον περιμένω.)

Μικρά Μυστικά επιθυμούν νά ανταλλάξου: τδ Έπας Πτερόεν με τήν Άρροναυικήν Έκστρατεϊαν, Ναυοικῶν Ρόδον του Μαίου και Μυροδόλον Χαραυγήν — ή Άγνή Ψυχῆ με τόν Κυριαζογῆ της Θαλάσσης και Μυροδόλον Χαραυγήν — ή Νέος Μαργαρίτης με τόν Απογόρον του Νεστορος, Αθῶν Καρδίαν, Ένθουμῶ, Πικρομένη Καρδούλαν και Πάλλουσαν Καρδίαν — ή Άγγελος τής Νίκης με τήν Ηλιακήν Άκτίνα, Ταπεινὸν Γλασμή, Βασιλίαν των Κυμάτων και Μικράν Βιολοστιαν — ή Οπτασία Παραδείσου με τόν Λεοντα της Νεμεας, Λεοντα της Χαιρουείας και Βασιλίαν των Κριμάτων — ή Άρρονα Παράλληλος με τήν Αθῶν Καρδίαν, Τραπότην του Μεσοπνοος, Άγγελος της Βενυζίας, Πικρομένη Καρδούλα και Μικρόν Βιολοστήν — ή Πτωχική Καλύθη με τόν Πύργον της Πέτρας — τδ Κόκκινον Κρίνον με τήν Φαίδην, Φαληρικῆν Αϋραν, Γλυκεϊαν Ματιάν, Ορειοπόλον Ψυχῆν και Τρέλλαν του Κόσμου — ή Βεργιος των Ανταυθῶν με τόν Νικτοκόρακα — τδ Άρθο Έλλιδος με τόν Παρήγορον Άγγελον, Φρειδερίκον Ηλεμων, Μαγευμένην Αεροβαλασσίαν, Κῆμα του Φαλήρου και Νέος Διαπλωμένην — ή Πύργος της Πέτρας με τόν Μεταγρολλοκῆν — Ερημίτην, Φαροπούλαν, Μαθητήν Δραγατσειου, Τρέλλαν του Κόσμου και Νέος Μαργαρίτην — ή Βοσπεγία Αϋρα με τήν Μυροδόλον Χαραυγήν, Αετῶν της Έρήμου, Λευκήν Νύκτα, Ίδιότροπον Νεαίδια, Αϋραν της Ανοίξεας και

Ἡρώδα τοῦ Καθήκοτος — ὁ Μακρολαίμης μετὰ τὴν Κίτρινην Μάσκα, Ὁχρῶν Ἀκτινα Εἰρηγὴν τῆν Ἀθηναίαν, Ἀγγελοῦ τῆς Χαοῦς καὶ Ἀγγελοῦ τῆς Νίκης — ὁ Μαῦρος Ἀετὸς μετὰ τὸν Ζὸ-Ζὸ, Ἐφρηβὸν τῶν Ἀντικυθήρων, Τρελλὸ Ναυτάκι, Ἀριστον Ποδηλάτην καὶ Μικρὸν Βολιβάτην — τὸ Ἀκτινοβόλον Ἀστρον μετὰ τὴν Κίτρινην Μάσκα, Ἀνθος Ἐλπίδος, Βασίλισσα τῶν Κυμάτων καὶ Λίμνην Μαγεώιδα — ἡ Αἰθερία Ψυχὴ μετὰ τὸ Ἐλατοῦ τοῦ Αἴνου, Ἀργυρῶν Πανοσέληνον, Λουλοῦδι τῆς Καρδίαις καὶ Ἀπαυγάζουσαν Ἡώ — ὁ Λαμπρὸς Κιθαροῦδς μετὰ τὸν Ἑλληνα Ἀθλητήν, Ἀθῶν Καρδίαν, Φῶς τῆς Νυκτὸς καὶ Πάλλοισαν Καρδίαν — ἡ Ὁραία Λευκάς μετὰ τὴν Κυματίζουσαν Θάλασσαν — ἡ Κυανολέγκος Σημαία μετὰ τὸ Λουλοῦδι τῆς Καρδίαις, Ζούβλια-Μουβλια, Ἀγρὸ Περιστεροῦ καὶ Διονυσιάδα Πηγὴν — ὁ Κυρίαρχος τῆς Θαλάσσης μετὰ τὸν Κυανομόδοον, Ἀγροτικὴν Χαράν, Ἰππότην τοῦ Μεσαίωτος, Ἰπτότην τοῦ Πηλίου καὶ Παιδὶ τοῦ Ψηλορείτη — ἡ Ὁρῶν Ἀκτιε μετὰ τὸ Μηλιωτόπουλον, Πνεῦμα τῆς Ἀντιλογίας, Κυανολέγκος Σημαία, Νεφελώδη Ψυχὴ καὶ Λουλοῦδι τῆς Καρδίαις — ὁ Ἐωθιὸς Ἀστὴρ μετὰ τὴν Νοητὴν Ρομαίαν, Πολικὸν Ἀστέρα, Ἀρσακειάδα Λαρίσσης, Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου καὶ Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοῦ φίλου τῆς: **Νηνεμίαν**, Ἀλεξάνδραν Μείμαρίδου (ἔλαθα, Μελαγχολικὸν Ἐρημίτην. (εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχάς.) Ἀνδρομάχην Βρετοῦ (φωτογραφία ἐλήφθη) Φωσσηρὰ τῆς Ἡπειροῦ (ἔχει καλῶς.) Ὁραίαν Ἀρδρομέδαν [EE] εὖγε, μεγάλην φιλοπατρίαν φανεροῦν ἢ ἐπιστολῇ σου.) Τούτρον (δὲν ἐθυμοῦμαι εἰμπορεῖ νῆ μὴν ἔλαθα τὴν ἐπιστολήν που λέγεις γράψε μου λοιπὸν συγνότερα ἀρῶ σου προξενούω τὴν χάραν νῆ εὐσημα.) Ὀπτασίαν Παραδείσου (ἢ ὅποια δὲν εἰμπορεῖ νῆ μου ἐκφράση τὴν χάραν τῆς ὄταν ἀνταλλάσσω Μικρὰ Μυστικά.) Ἀργυρῶν Πανοσέληνον (ἀρῶ ἕξου ἀσθενής, δὲν πειράζει τὴν ὄρα ὅπως ποῦ ἔγινες καλὰ;) Βαρουμαραγδὸν Δία (ὁ ὅποιος δὲν παύει νῆ μ' εὐχαριστεῖ ἐδὲ τὴν ὠφέλειαν τὴν ὅποια ἀρῶται ἐκάστοτε ἀπὸ τῶν φυλλοδίων μου.) Κόκκινον Κρίνον [EEEE] διὰ τὰς ὠραιότατος ἐπιστολῆς; ὁ κ. Π. σου ἔγραψεν ἰδιωτικῶς.) Πτωχικὴν Καλύβην (ἔστειλα εἰς εἶδες διὰ τὴν βραδύτητα τοῦ προηγούμενου φύλλου δὲν ἔπαται ὁ ταχυδρόμος.) Ὁραίαν Λευκάδα, Βαρναλοῦσαν Ὀρφιτὴν (ἔλαθα) Π. Πανῶν (ἔστειλα) Νέον Μαργαρίτην (σοῦ συνιστῶ ὑπομονῆς καὶ εὐχομαι ὑπὲρ τῆς ταχείας ἀαρρώσιως τῆς ἡμέρας σου.) Νυκτοπόλυτα, Ἀνθος Ἐλπίδος, Πτηνὸν τῆς Αἰγύπτου, Κυνηγέτιδα Ἀρτεμίν, Πύργον τῆς Πέτρας (τὸ Βραβείον τοῦ ἐσπαθώματος δὲν λογαριάζεται εἰς τὸ Ἀθρόν; εἰς τὴν Κυριακὴν ἢ Ἐφρημος Μνεία δὲν ἔχει εὐσημα.) Συννεφεώδη Ἡμέραν (ἔστειλα.) Ἐσπερίαν Ἀύραν (σιγῆ-σιγῆ θά τας δημοσιεύσω ὅλας.) Ἀραμίν (ὁ κ. Ἐνδοπούλος σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις περὶ τοῦ ἄρθρου του, τὸ ὅποιον ἐδιόρθωσες εἰς τὰς Ἀθῆνας) ἢ ἐπιστολῇ ἐστάλη πρὸς τὴν πατέρα τῆς φίλης μας, διότι κ' ἐγὼ δὲν ἔξυρα τὴν νῆαν τῆς διεύθυνσον.) Παιδὶ τοῦ Ψηλορείτη [EE] διὰ τὴν ὄραϊαν ἐπιστολήν τοῦς τόμους σοῦ ἔστειλα καὶ περιμένω τὰ ἐντυπώσεις σου.) Α. Καλαμάρον, Μακρολαίμην (ἢ φωτογραφία σου σήμερον μόνι ἐλήφθη) [E] διὰ τὴν ὄραϊαν περιγραφὴν.) Πνοὴν τοῦ Ζεφύρου (ἢ συλλογὴ σου ἐλήφθη) ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷς δὲν ἔχει ψεδώνυμον.) Ὁχρῶν Ἀκτινα (εἰς τὴν ἐρώτησίν σου ἀπαντῶ ὅχι αἱ πολλαὶ μου ἐργασίαι δὲν εἶνε λόγος, διὰ νῆ μὴ μου γράψης σύ.) Ταρλαμπούμπαν (σοῦ ἔστειλα τὰ βιβλία ποῦ παρήγγειλες χαίρω ποῦ εἶσαι ἰσὸν φιλαναγώστῆς εὖγε!) Μαῦρον Ἀετὸν, Λαμπρὸν

Κιθαροῦδον (ὅχι δὲν εἶνε ἀνάγκη νῆ τα στέλλῃς ὅπως) Μυστηριώδη Φύσιν (ἔστειλα τὸ φύλλον ἐκ νέου ἢ μετὰφρασί; σου θά συμπεριληφθῇ εἰς τὸν Διαγανισμόν, διότι ἐλήθη ἐγκαίρως. φαίνεται δι' ἐγὼ ἐβράδυνα νῆ σου ἀπαντήσω.) Ἀκτινοβόλον Ἀστρον, Παταροῦ Παρόντα (ἔστειλα ἐκ νέου βεβαίως ἐχάθη εἰς τὸ ταχυδρομείον.) Αἰθερᾶ Ψυχὴν [EE] διὰ τὴν ὄραϊαν ἐπιστολήν.) Μπάτην τοῦ Σαρωνικοῦ (τί ἐσκέφθης; ὅλα αὐτὰ εἶνε δημοσιευμένα εἰς παλαιῶν; μου τόμους, ὥστε δὲν ἐσκέφθης.) Κυπριακὸν Ἀστέρα (βραβείον ἔστειλα μὴ γράψης ἐπιστολῇ διὰ τὸν Διαγανισμόν τῶν Εὐσημῶν) τοιοῦτο, διαγανισμὸς δὲν ὑπάρχει διὰ κάθε ὄραϊαν ἐπιστολήν διδω εὐσημα, προπάντων ὅταν δὲν στέλλεται δι' εὐσημα.) Π.Κ. (δὲν εἶνε εὐκολον νῆ σ-υ κάμω τὴν χάριν) τὸ εἶπα εἰς τοῦς συνεργάτας μου, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἔχειν ἀντὸς τὰς πληροφορίας προχείρους; μου ὑπεσχίθησαν ὅτι ἐβραβείου.) Δωδώνην (μελέτα, σοῦ εὐχομαι πᾶσαν ἐπι ὑλῆν.) Ἀριελ κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Εἰς ὄσας ἐπιστολὰς ἔλαθα μετὰ τὴν 24 Ἰουλίου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἰ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 31 Αὐγούστου

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὅπουλον δὲν νῆ γράψωι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακίλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ 1.

347. Λεξιγριφος.

Σ' ἕνα πτηνὸν θαλάσσιον ἕν γράμμα ἂν κολλήσῃς, Νήσου τινὸς ἐλ ηνικῆς πόλιν ὅα σχηματίζῃς.

348. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι βουνὸν ἑλληνικόν, ὡς ἔχω ἂν μίφρῃς, Καὶ ὄργανον σιδηρουροῦ, ἂν μὴ ποκεφαλίσῃς.

349. Ἰονόγριφος.

Διὲ νῆ μ' εὖρης, φίλε λυτα, Στὰ γνωστὰ ρήματα κῆτα Ἄν τὸν τόνον μου ἀνεβάσῃς, Τότε θά ζητωκραυγᾷς.

350. Αἰνίγμα.

Τί κοπιᾷς γιὰ νῆ μ' εὖ η; Παλαιὸν ληστὴν σημαίω Ἄθάσασέ με ἀπ' τὸ τέλος, Καὶ ὁ ἕλιος πάλι μένω!

351. Γωνία.

+ * * * * = Δημητριακόν.
* + * * * = Ἀρχαία πόλις.
* + * * * = Πόλις τῆς Ἑλλ.
* + * * * = Χῶρος τῆς Ἑλλ.
+ * * * * = Αὐτοκράτωρ.

Οἱ σταυροὶ ἀποελοῦ, τὸ ὄνομα σοφοῦ νομοθέτου. Ζητεῖται ἢ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης:

ΟΝΩΝ
ΚΑΚΣΟ
ΚΟΡΑΚ
ΥΟΚΑΚ

352. Ἐπιγραφή.

Τῆ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς φθόγγου τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζεσθε ἄλλας λέξεις.

858 Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητούμενων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέτης, σχηματίζουν βασιλισσαν ὀμηρικὴν:

1, Ἀρχαῖος στρατηγός. 2, Διακριτικὸν γ.ω.

ρισμα. 3, Θεὸς ρωμαϊκός. 4, Ὀνομασία πλανήτου. 5, Ἀρχαῖος Βασιλεὺς. 6, Ἀκρωτήριον. 7, Ζῶον ἄγριον. 8, Θεά.

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Ἰουλίωτος τῆς Ἡσιόφου

359. Φωνηεντόλιπον

* χν-τ-κν-κτ
Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Πίν-Χ

360. Γρῦφος.

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Λουλοῦδι τῆς Καρδίαις

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 24.

252. Κραδασμὸς (κρᾶς, δασμός.) — 253. Ἀθάμα; ἀδάμας. — 254. Ἰμέρα-ἡμέρα. — 255. Ἰπρεμος, ἡμεροί, ἔρημος.

256. Ν ΝΕΡΩΝ ΣΕΝΕΚΑΣ ΤΑΡΚΥΝΙΟΣ ΒΕΣΠΑΣΙΑΝΟΣ

257. ΚΩ-ΠΑ-ΙΣ ΠΑ-ΔΕ-ΜΗ ΙΣ-ΜΗ-ΝΗ 258. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ Λ:

ΒΕΣΠΑΣΙΑΝΟΣ πλησίον, τέλος, ἀλλολος, φίλος, δειλός, ἀλλοτε Καὶ ἐκ τῶν ἀντιθέτων ΜΑΛΕΑΣ-ΑΡΑΧΝΗ (Μακρὴν, Ἀρχή, Ἀλλος, Ἐχθρός, ἈΝόρετος, ΣΗμεροί.) — 259. 1, Ἀτλας = ΤΑλας. 2, ἡσος = ΝΗΣος. 3, Κέδρος = ΚΕρδος. 4, Κόμη = ΜΠικς. 5, αἰὼν = ΝΑἰω. 6, Ἀδάμ — ΔΔμα. 7. Νομὸς = ΜΟνος: τ-ν-κ-μ-ν-δμ=τὰ ἐν οἰκῷ μὴ ἐν δήμῳ. α-η-εη-ααο=Πᾶς μὴ Ἐλλην βίβριος. — 260 Ὅτι εἰς ἀμφοτέρα ὑπάρχον βαθμοί. 261. Μὴ ὠνοῦ περιττά. (μεῖον, οὐ, περί. τά.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτα 10, διὰ δι τῶς συνδρομητίας μας λεπτα 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὄρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ ἀδελφωτικαὶ τῶν 10 πληρονοῦνται ὡς νῆ ἡσαῖον λέξεις.]

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δευτέρια, Σῦριες fantaisies, ἐφημερίδας, περιοδικὰ, φωτογραφίας, ἐπιστολὰς καὶ Μικρὰ Μυστικά. — Λεωνίδας Ν. Λαδόπουλος, poste Francaise, Smyrne. (Δ, 105)

ΤΟΜΟΙ

"ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,"

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 14 (οἱ ἐξῆς: 4.5.6.7.11.15.16.17.18.19.20.21.22.23) πρὸς δραχ. 1 ἕκαστος διὰ τοῦς ἐν Ἀθῆναις. πρὸς δραχ. 1,10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράγκον χρυσῶν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΤΟΜΟΙ 8 (οἱ ἐξῆς: 1. 3. 8. 9. 12.13.14.24) πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ 10ος πλησιάζων νῆ ἐξαντηθῇ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται Ἀδειος φρ. 3 ταχυδρομικῶς 3,50. Χρυσὸς φρ 6 ταχυδρομικῶς 6,50.

ΤΟΜΟΙ 3: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902 καὶ 1903 ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἀδειος φρ 7. — Χρυσὸς φρ. 10.